

-שולחן ערוך חו"מ סי' עב' סעיף ז' מקבל משכון על מנת שלא אתחייב באחריות פטור אף אם פשע וגר"א ציין מקור מסוגין דלהקריבו בבית חניו פטור מפני שהוא כאילו התנה על מנת שלא אתחייב באחריות הקשה תומים בסוגין פטור אף אם שחטו בחוץ דהוי הזיקו בידים ובמשכון ודאי חייב אם הזיקו בידים, תומים תיידעל ידי תנאי שלא אתחייב באחריות לא נתחדש לו חיוב כלל ואם כן בנדר אינו חייב אפילו אם הזיקו בידים אבל משכון הרי היה חייב אם הזיקו אף אם לא קבל משכון כלל, ולהכי חייב במשכון אם הזיקו בידים

קצות החושן תי"דודאי התנאי אינו פוטרו מהיזק בידים ובסוגין בשחטו חוץ דהוי כאילו הזיקו פטור משום דמזיק הקדש פטור ולא מחמת התנאי, ונתיבות הוכיח דצריך לומר דאף שאמר על מנת שלא אתחייב הרי עושה נדר וחייב עצמו ופטור רק מחיוב של אחריות, דהרי אם שחטו בחוץ חייב משום שחוטיו חוץ, ולדברי תומים דאין לו חיוב כלל אם כן למה חייב משום שחוטיו חוץ [ותומים יש לומר דס"ל דאף שעיקר נדרו לא חייבו אבל כשהפריש קרבן זה עצמו מיחל קדושת קרבן, וקצות ונתיבות ס"ל דרק על ידי נדר דמעיקרא הוא שיכול לחול קדושת הקרבן על הבהמה]

צריך ביאור אף לדברי קצות ונתיבות מכיון שיש לו נדר למה אין לו חיוב אחריות ממילא יסוד גדול מגר"ז [מובא במנחת אברהם זבחים דף סז'] מגילה דף ח' חיוב נדר חייב באחריות מקרא של "ונרצה לו לכפר עליו" עליו להטעינו משמע ולמה לי קרא הרי עיקר של הנדר הוא הרי עלי ולא קיים נדרו אם נגנב או נאבד, ותי הגר"ז דעיקר נדרו יש לומר שיצא כבר קודם שהקריבו, ורק שאחר שהפריש קרבן לנדרו יש לו חיוב של אחריות מלבד עיקר נדרו וחייב באחריות עד שיקריבו

והכא נמי בסוגין בנדר קרבן להקריבו בבית חניו הרי עושה נדר אלא שמתנה שלא יהיה לו חיוב של אחריות ואם כן עיקר נדר יש לו וחייב להפריש קרבן אבל אחר שהפריש יצא ידי נדרו ואין לו חיוב אחריות שנתחדש בפסוק של עליו, ולפיכך אם נגנב או נאבד או אפילו אם הזיקו בידים אין צריך להביא אחרת

-תוס' כתובות נו' [ד"ה הרי זו מקודשת] הקשה נזיר שאגלח בבית חניו הוי מתנה על מה שכתוב בתורה ולמה אין התנאי בטל תי' ר"י דתנאי שלא נתכוון לעקור דבר מן התורה לא שייך בו תנאי בטל מחנה אפרים הלכות מלוה ולוה סימן לט' אם כן מה קושיית הגמ' כל כמה דלא הביא קרבנות לא מתכשר הרי הכא תנאי קיים ולולא דברי התוס' למד מחנה אפרים דקושיית הגמ' הוא דתנאי בטל ואם כן חייב להביא קרבנות לבית המקדש, ותי' הגמ' דלדורון נתכוון ואם לא הביא לבית המקדש אינו רוצה להיות נזיר מתחילה

-רמב"ם פרק ט' מהלכות ביאת מקדש הלכה יג' כהן שעבד עבודה זרה פסול לעבוד בבית המקדש לעולם ובהלכה יד' מי שעשה בית המקדש לד' לא ישמש במקדש ויראה לי שאם עבד עבודתו כשר, וכתב כסף משנה דאיתא בעבודה זרה דעבודה בבית חנוי הוא משום קנס ולהכי אינו פוסל בדיעבד

-תוס' [ד"ה לא ישמשו] כהן שהמיר דתו ספר הבהיר אינו עולה לתורה ראשון ואינו נושא כפיו דנתחלל מכהונה ובתשובות רש"י הרי זה כמו בעל מום דפסול לעבודה אבל הרי הוא ככהן לכל שאר הדינים רמב"ם [פרק טו' הלכות נשיאת כפים] כיון שאינו עובד אינו עולה לדוכן דברכת כהנים הרי זה כמו עבודה, צריך עיון דבתענית דף כו' לא מקישים עבודה לנשיאת כפים ובעל מום אף שאינו עובד נושא את כפיו מג"א [סי' קכח' ס"ק נד] הביא ב"ח כהן ערל שמתו אחיו מחמת מילה אינו עולה לדוכן מגן אברהם חולק עבירה אינו עולה לדוכן רק מחמת קנס ולא שייך במותו אחיו מחמת מילה, ושיטת הב"ח צריך לומר דחלוק בעל מום מערל, דבעל מום פסול עבודה ואינו פוסל מנשיאת כפים, אבל ערל עבירה מונע מלישא כפיו ואף שמתו אחיו מחמת מילה מונע עבודה וכל שמונע עבודה מונע גם כן נשיאת כפים

-תוס' [ד"ה והעלה] הקשה איך העלה חנוי קרבנות לשם שמים הרי הוא שחוט חוץ ותי' דקרבנות של בני נח הוא

רע"א תוספות למשניות פרק יד' מס' זבחים באמת אסור לישראל להקריב קרבן של בני נח בחוץ אבל זה יש לומר דטעה חנוי אבל באיסור של שחוט חוץ ס"ל לתוס' דא"א לומר שטעה רמב"ם פיהמ"ש משמע דחנוי הקריב שחוט חוץ ועשה לשם קרבן לד' אבל עבר על איסור כרת של שחוט חוץ